

MULTUM IN PARVO Å LJUNGBERGSKA STIFTELSEN

VI I GAMLA Halmstad, som var barn eller mycket unga under första världskriget och åren närmast efter, var ett privilegierat släkte. Jag tänker mest på oss, som bodde på Väster – speciellt på Ljungbergiska Stiftelsen d. v. s. området kring Vapnövägen och Magnus Stenbocksvägen. Obegränsat med frisk luft, gott om utrymme och massor av hemmagjorda lek- och idrottsplatser där det nu är tät bebyggelse. Till allt detta härliga fanns grevinnan Spens, allas vår älskade tant Hedvig. Och bäst av allt. Hon var mamma till Sigrid – min bästis genom skolåren. – Dessutom hade Sigrid fyra bröder.

Hos grevinnan Spens samlades all traktens ungdom. Själv var jag nog där mera än hemma på Eket. Men det var inte bara Sigrids lekstuga och Valters kaniner och duvor och de stora pojknarnas fotbollsparkning och slagsmål – vi samlades också under mycket korrekta och ambitiösa former. Vem annan än tant Hedvig skulle komma på idén att vi 13–14-åringar skulle bilda en klubb, och den döptes till "Multum in parvo" d. v. s. Mycket i litet. Bara namnet var lika underbart som själva andan i klubben. Själven i den var tant Hedvig och platsen var given. Samling var måndag under terminerna i Spens' matsal.¹ Kl. 19.30 var kvällsmatens stekta potatis avverkad i de flesta hem och fältet fritt för andliga övningar till prick kl. 21. Självklart att tant Hedvig var ordförande i diskussionerna. Jag kan ännu minnas stridens vågor kring debatten "Vad har betytt mest för mänskligheten – svärdet, plogen eller ordet?" Jag kan också efter snart 60 år se och höra lillebror Harry allvarlig deklamera "Oh, Tannenbaum". Vi läste dikter – nej, man deklamerade salvelsefullt på den tiden – vi höll föredrag och diskussionsinledningar, spelade teater. Sång och musik. Tant Hedvig

1. I gamla Anneberg i hörnet av Magnus Stenbocks väg och Vapnövägen.